ספרא — פרק ב*

[א] "בשביעי" – יכול בין ביום בין בלילה? ת"ל "ביום" ולא בלילה.

[ב] יכול כל מראה היום יהיו כשרים? ת"ל "לכל מראה עיני הכהן", ומה כהן פרט לשחשך מאור עיניו אף היום פרט לשחשך מאור היום.

[ג] מיכן אמרו אין רואין את הנגעים בשחרית ובין הערבים ולא בתוך הבית ולא בצהרים מפני שעזה נראית כהה. אימתי רואין? בשלש בארבע בחמש בשבע בשמונה ותשע דברי ד"מ. ר' יהודה אומר בארבע בחמש בשמונה ובתשע. ר' יוסי אומר בארבע וחמש בתשע ובעשר, אבל אמר רואה אני את דברי רבי'

[ד] "והנה הנגע עמד בעיניו" – שאם העז וכהה, כהה והעז – כאילו לא כהה. ו"לא פשה" שאם כנס ופשה או פשה וכנס – כאילו לא פשה "והסגירו הכהן שבעת ימים שנית" – מלמד שיום השביעי עולה לו מן המנין בין מלפניו, בין מלאחריו "וראה הכהן אתו ביום השביעי שנית" – כהן שרואהו בראשונה רואהו בשניה. ואם מת, רואהו כהן אחר

[ה] "והנה כהה" – יכול למטה מארבע מראות? ת"ל "הנגע". אי "הנגע" יכול במראיו? ת"ל "והנה כהה". הא כיצד? כהה ממראיו, לא למטה מארבע מראות.

[ו] "והנה כהה" שאם העז וכהה כאילו לא העז. "הנגע" שאם כהה והעז כאילו לא כהה.

[ז] "לא פשה" שאם כנס ופשה כאילו לא כנס. "הנגע" שאם פשה וכנס כאילו לא פשה.

[ח] אם נאמרו בשבוע ראשון למה נאמרו בשבוע שני? אלא שבבגד העומד בראשון מסגיר ובשני שורף ובאדם העומד בראשון מסגיר ובשני פוטר צ"ל בשבוע ראשון וצ"ל בשבוע שני.

[ט] "וטהרו הכהן מספחת" אעפ"י שנשתנו מראיה. או יכול אעפ"י שהלכה וחזרה? ת"ל "היא". מה יעשה לה? ר' יהודה אומר תראה כתחלה וחכמים מטהרים

[י] "וכבס בגדיו" – מלטמא משכב ומושב ומלטמא בביאה. "וטהר" מן הפריעה ומן הפרימה ומן התגלחת ומן הצפרים "וכבס בגדיו" – יכול הרי הוא מסולק? ת"ל תפשה טמא.

[יא] אין לי אלא במראה, שלא במראה מנין? ת"ל "תפשה ואם פשה תפשה".

[יב] החליטו בשער לבן, הלך שער לבן וחזר שיער לבן, וכן המחיה והפשיון – בתחלה, בסוף שבוע ראשון, בסוף שבוע שני, לאחר הפטור – הרי הוא כמות שהיתה ת"ל תפשה ואם פשה תפשה

[יג] יכול יהיה הפשיון מטמא בתחלה? ת"ל "אחרי הראותו אל הכהן לטהרתו". יכול אם ראהו כהן שהוא פושה והולך יזקק לו? ת"ל "לטהרתו" – אינו נזקק לו אלא משעה שהוא רואה אותו מטומאה

לטהרה. "ונראה שנית אל הכהן" – כהן שהוא רואה בראשונה רואהו בשנייה, ואם מת, רואהו כהן אחר

[יד] "וראה הכהן והנה פשתה המספחת בעור" – הרי זה בא ללמד על הפשיון שלא יטמא אלא בד' מראות, ובהם המראות שהאום מטמא הפשיון מטמא.

[טו] הלא דין הוא: האום מטמא והפשיון מטמא. מה האום אינו מטמא אלא בד' מראות אף פשיון אינו מטמא אלא בד' מראות.

[טז] או כלך לדרך זו: שער לבן סימן טומאה ופשיון סימן טומאה. מה שער לבן מטמא בכל מראה לובן אף פשיון יטמא בכל מראה לובן.

[יז] נראה למי דומה דנים דבר שמטמא בכל נגעים מדבר שמטמא בכל נגעים ואל יוכיח שער לבן שאינו מטמא בכל נגעים. או כלך לדרך זו: דנים דבר שהוא סימן טומאה מדבר שהוא סימן טומאה ואל תוכיח האום שאינו סימן טומאה ת"ל "וטמאו הכהן צרעת היא" ה"ז בא ללמד על הפשיון שלא יטמא אלא בד' מראות. "היא" פרט לספחת